

IETC-AF, COL·LECCIÓ THOMAS.

El Casino Menestral Figuerenc, entre 1910 i 1920.

vida a onze personatges importants que van passar pel Casino en els segles XIX i XX i que van firmar en el seu Llibre d'Or. Frederic Mistral (Jaume Parés), José Zorrilla (Felip Joana), Alejandro Lerroux (Salvador Torres), Joan Maragall (Jordi Pous), Rosa Regàs (Pilar Domínguez), Montserrat Tresserras (Dolors Turú), Jordi Pujol (Gerard Carrión), Josep M. de Sagarra (Càndid Miró), Carles Fages de Climent (Josep M. Cortada), Pompeu Fabra (Narcís Bagué) i Fèlix Millet (Josep Antoni Tudela) van ser els convidats privilegiats del *Sopar dels escollits*, text enginyós de Valls, solcat d'una subtil ironia, amb un ritme àgil, apropiat al to lúdic de la vetllada.

Si bé l'ambient festiu era la nota predominant, ningú no podia romandre

aliè a la preocupació que suscita el tema del finançament de les obres de rehabilitació del Casino i a la incertesa de la seva finalització dins els terminis previstos. El compromís de totes les institucions en el finançament de les obres és —pensem— l'única via possible per resoldre el problema.

En els parlaments inicials van intervenir la presidenta del Casino, Marta Subirós; l'alcalde, Joan Armangé; el president del Consell Comarcal, Jordi Cabezas; el representant de la Diputació de Girona, Joan Blanch, i el conseller de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat, Joaquim Nadal. Els representants de les institucions van incidir en el reconeixement envers la tasca del Casino, entitat privada,

però d'utilitat pública, que exerceix sense ànim de lucre la funció de casa de la cultura amb dedicació plena als ciutadans de Figueras i la comarca.

L'edifici modernista, patrimoni de tots i testimoni de la nostra història, és certament el símbol inequívoc del Casino Menestral, però ningú no ha d'oblidar que són les persones —el capital humà— que fan possible que la nau avanci a bon ritme salvant esculls. Que aquest Casino «de les per-

sones» no sols hagi perviscut, sinó que fins i tot hagi continuat progressant en diferents llocs de la ciutat, fora de la seva ubicació emblemàtica, és la prova fefaent de la seva qualitat d'entitat viva, d'utilitat pública i al servei de la col·lectivitat, així com de la validesa i el sentit que té en el segle XXI l'associacionisme cultural iniciat al segle XIX pels nostres avantpassats.

Anna M. Velaz i Sicart

Un projecte de divulgació artística

Olot ha tingut fama de ser una ciutat d'artistes, alguns dels quals han assolit un reconeixement que ha sobrepassat els límits locals. Però no totes les generacions han tingut la mateixa reconeixença. Un projecte, que ha de durar uns quants anys, en vol difondre una de poc coneguda: «La generació del mig».

Encara que podríem començar un segle abans, es pot dir que el reconeixement dels artistes olotins s'inicia a la segona meitat del segle XIX amb els germans Joaquim i Marian Vayreda i Josep Berga i Boix, fundadors del moviment paisatgístic conegut com l'Escola d'Olot.

Van encetar una nova visió del paisatgisme i van crear escola, especialment Berga, que a més de pin-

tar va exercir de mestre de l'Escola de Belles Arts d'Olot durant més de quaranta anys. Per les seves aules hi van passar un seguit d'alumnes i en van sortir artistes del prestigi de Celestí Devesa, Berga i Boada, Melcior Domenge, Joaquim Claret i Francesc Vayreda, a més de Miquel Blay i Josep Clarà, que ja en vida van gaudir d'encàrrecs envejables, moltes vegades lluny del país.

Barri de les Estires, de Clapera Mayà. Obra representativa de «La generació del mig».

Iu Pascual es va fer càrrec de l'Escola de Belles Arts després de Berga, i va ser igualment un excel·lent mestre; els dos han estat els millors pedagogs que han passat pel centre docent olotí. Pascual també va dirigir l'Escola Superior de Paisatge, la institució creada per la Generalitat republicana, i d'on en va sortir una altra generació de paisatgistes, majoritàriament nats a la primera dècada del segle vint i de relació molt extensa, entre els quals podríem esmentar, com a més coneguts, Pere Gussinyé, Mir Mas de Xexàs, Vicenç Solé Jorba, Josep Pujol, Joaquim

Marsillach, Ramon Barnadas i Àngel Vila.

Justament la generació posterior de gent nascuda abans de la Guerra Civil però formats en bona part en els plans d'estudis imposats a partir del cop d'estat, és la que s'ha anomenat «la generació del mig», i que ara es vol estudiar i divulgar. Tots ells van ser alumnes de l'Escola de Belles Arts, alguns van veure de menuts l'ambient artístic de l'Escola Superior, a la qual ja no van poder accedir, ja que fou abolida el 1939.

En principi s'han seleccionat dotze artistes —onze pintors i un escultor— que tenen diverses

formes d'entendre les manifestacions plàstiques: mentre alguns han estat continuadors de la tradició paisatgística, altres han marcat una renovació dins l'estil. S'ha volgut fer un reconeixement en vida —la majoria són propers als vuitanta anys— d'uns homes que encara estan en actiu.

Les exposicions es fan a L'Espai Primer Pis Hospici, una nova sala d'exposicions d'uns 160 m² ubicada en el gran casalot de l'Hospici olotí, on ja hi ha dues altres sales d'exposicions temporals, a més del Museu Comarcal. En cada mostra de pintura s'hi han penjat una seixan-

tena d'obres, i se n'ha confeccionat un catàleg, amb textos i crítiques escollides, a més de reproduccions del fons exposat.

La primera exposició va ser la de Rafael Grieria i va coincidir amb les festes de Nadal de 2004; va seguir la de l'escultor Joan Ferrés, que coincidí amb les festes del Tura de 2005. El Nadal d'aquell mateix any va exposar Joan Clapera Mayà i pel setembre d'enguany està prevista la mostra de Sebastià Congost.

L'objectiu és fer dues exposicions anuals, el que vol dir que el cicle —suposant que es mantinguin els dotze artistes inicials, la relació dels quals no s'ha fet pública—, ha de durar encara uns quants anys.

El criteri de selecció de l'obra a exposar és diferent en cada mostra i el dicta l'artista, de manera que mentre en algun cas s'ha fet una antològica, en altres s'ha mirat d'allunyar-se de la tipologia tradicional de les sales comercials per mostrar aquelles obres que difícilment haurien tingut un públic interessat pel seu caire experimental, o s'hi ensenyen les etapes menys publicitades. Per fer-ne una valoració més aprofundida haurem d'esperar que s'hagi acabat el cicle, que promet ser interessant.